

เทศน์อบรมคณะนักเรียนโรงเรียนราชินูทิศ อุตราธานี

เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๒

เรื่องคุยกับเครื่องมือปราบลึง

หนังสือของเราไม่มีการซื้อการขาย มีแต่การให้ฟรี ๆ ส่งให้ฟรีด้วย บางคนเขามาถามเขาคงวิตถึงเรื่องการส่งของเรา เขาถามเฉพาะเรื่องส่ง เรื่องส่งคงจะหมดมากนะ หลวงพ่อส่งหนังสือนี้ โอ๊ย อย่ามาถามเราบอกตรง ๆ เลย ถ้าเราจะมาวิตกวิจารณ์กับเรื่องการได้การเสียแล้ว เราทำไม่ได้เราไม่ทำจริง ๆ เราทำไม่ได้จริง ๆ เช่น ค่าส่งนี้มันก็เป็นแสน ๆ ล้าน ๆ จะว่าไง ค่าส่งหนังสือนี้ วันหนึ่ง ๆ ส่งมากขนาดไหน บางวันรถบัสก็เต็มเลย ส่งไป ๒๐ กว่าปีแล้ว ส่งไกลส่งไกลขนาดไหน ในเมืองไทยเราไม่ต้องพูดแหละ โน่นเมืองนอกยังส่งออกไป ทั้งเทปทั้งหนังสือ เวลานี้เทปดูจะมากกว่าหนังสือด้วยซ้ำ ขอมานี้เป็นเหมือนกับไฟลามทุ่งเลยเชียว ต้องให้พระท่านพักเครื่อง ไม่งั้นพระตาย ไม่ว้อัดให้ไม่ทัน เครื่องอัดเทปนี้เราก็กามาให้นะ ด้วยความสงสารทั้งนั้นแหละ

หนังสือก็แจกมาได้ ๒๐ กว่าปี เทปที่ตั้งหน้าตั้งตาแจกมาก็ ๑๐ กว่าปีแล้ว สองอย่างนี้เวลานี้เทปน่าจะมากกว่าหนังสือ แจกทั่วประเทศไทย ให้ชาวพุทธของเราทั้งหลายได้อ่านและรู้สึกตัวบ้างว่า เราเป็นชาวพุทธหรือชาวอะไร หรือเทวทัต ชาวเทวทัตมีนี่ เป็นชาวพุทธนั่นแหละ แต่ทำลายศาสนา ทำลายคัตค่านพระพุทธรูปเจ้าอยู่ตลอดเวลา ความรู้ความเห็น ความคิด ความปรองของใจ มีแต่เรื่องของกิเลสซึ่งเป็นภัยต่อศาสนา เป็นภัยต่อคำสั่งสอนของพระพุทธรูปเจ้า

นี่เรียกว่าเทวทัตรบพระพุทธรูปเจ้า มันรบอย่างนี้แหละ รบภายในใจ ออกมาทางวาจา พูดคำไหนที่จะเป็นไปเพื่ออรรถเพื่อธรรมไม่ค่อยมี มีแต่เรื่องทำลายธรรม ทำลายตัวเอง กิริยาที่ทำไปทุกแห่งทุกมุมก็มีแต่การทำลายธรรมและทำลายตัวเอง แล้วก็ต่างคนต่างทำลาย กระจายไปทุกแห่งทุกหน เลยกลายเป็นไม่ใช่พุทธบริษัทเสียแล้ว กลายเป็นเทวทัตบริษัทไปแหละ มันบริษัทของเทวทัต

ระวังจะเป็นอาจารย์ของเทวทัตไปนะมากเข้า ๆ ที่แรกก็เป็นลูกศิษย์ของเทวทัต ครั้นต่อมากเข้าหนักเข้าจะกลายเป็นอาจารย์ของเทวทัตไปละนะ ให้สังเกตพิจารณา หลวงตาพูดให้ฟังวันนี้เอาไปคิดนะ พูดให้คิด ไม่ใช่พูดไม่ให้คิด พูดอย่างตรงไปตรงมา ความผิด ความถูกมีอยู่อย่างเปิดเผยตามหลักความจริงของธรรม ผู้ทำก็ทำอยู่อย่างนั้น ทำผิดทำถูกทำ

กันอยู่อย่างนั้น เพราะฉะนั้น การพูดเพื่อแก้ความผิดเพื่อความถูกต้อง จึงเป็นการพูดได้ตามหลักความจริง ผู้ต้องการความจริงแล้วต้องแก้ไขตามนั้น

นี่ระยะเวลาไปแล้วให้ไปอ่านนะ อ่านพินิจพิจารณา ก่อนที่จะได้หนังสือนี้มาให้ บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายอ่านนี้ หลวงตาพูดจริงๆ หลวงตานี้เดี๋ยวตายมา ฟังให้ชัดเจนนะ เราพูดเสมอถึงเรื่องเดี๋ยวตายมา ก่อนที่จะได้ธรรมะมาเทศนาว่าการแจกจ่ายกันขนาดนี้ เป็นเวลาตั้งเท่าไรที่เราออกสังคมานี้ ดูเหมือน ๓๙ ปี แต่ก่อนอยู่ในป่าในเขตริมเขตกั้นกับกิเลส อยู่บนเขาในป่าในเขา กินก็กิน ไม่กินก็ไม่กิน เป็นก็เป็น ตายก็ตาย แต่ยังไงเราก็กิเลส กิเลสไม่ตายเราตายเท่านั้น เรื่องถอยกันไม่มี นี่แหละถอยออกมาจากหัวใจมาพูดให้บรรดาลูกหลานทั้งหลายฟัง

เวลาอยู่ในป่าในเขาไม่มีใครทราบว่าจะจะเป็นจะตาย ไม่รู้จริงๆ นี่นะ เพราะอยู่ในป่าในเขานี้ ถ้าทราบก็เป็นพวกคนป่าคนเขาเท่านั้นเขาทราบ แต่เขาก็ไม่สนใจอะไรพอจะทราบเพราะฉะนั้น จึงว่าเขาไม่ทราบก็ได้ หลังจากนั้นมาแล้วบรรดาผู้ที่ไปเกี่ยวข้องก็มีพระเป็นอันดับหนึ่ง เข้าเกี่ยวข้องก่อนเพื่อน พ่อพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรามรณภาพ

ฟังซิพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านเป็นทั้งพ่อเราทั้งแม่เรา ทุกอย่างรวมอยู่ในนั้นหมด ให้ธรรมให้ธรรมให้ข้อคิดเห็นที่จะเป็นสิริมงคล สิ่งใดไม่ดีปิดเป่าออกไปด้วยคำสอน แนะนำสั่งสอนทุกแง่ทุกมุม จึงเป็นเหมือนกับพ่อกับแม่ของเรา เหมือนเรามีพ่อแม่มีแม่มีแม่ แต่ละคนเกิดมาจากพ่อจากแม่ แต่ละคน ๆ นี้เนื้อหนังมังสาชีวิตจิตใจนี้เอามาจากพ่อจากแม่ทั้งนั้น เอามาจากไหนไม่มีใครให้ได้เลย มีแต่พ่อกับแม่ ความเมตตาสงสารการสงเคราะห์เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย ถ้าเป็นกับลูกแล้วถึงไหนถึงกัน

พ่อแม่กินยังงี้ใช้ยังงี้พอทำเนา ขอให้ลูกได้อยู่ได้กินก็พอ ยิ่งลูกตัวเล็ก ๆ นั้นละยังเป็นตัวสำคัญ ตัวเล็กขนาดไหนนั่นละคือข้าหลวง เราเคยเป็นข้าหลวงมาแล้วด้วยกัน ข้าหลวงในครอบครัว ใครเป็นเด็กที่เล็กที่สุด ลูกคนไหนเป็นคนเล็ก ลูกคนนั้นละเป็นผู้ทรงอำนาจมากในครอบครัว พ่อแม่มีแต่โอ้อ้อ ๆ ใครก็มีแต่โอ้อ้อ ๆ ปล่อยให้ข้าหลวงขยำเอาตามอารมณ์ชอบเลย ชู้กเป็นนก ชู้กาเป็นกา ชู้อะไรเป็นอันนั้น นี่ข้าหลวงครอบครัว แล้วจากนั้นก็ขยายเป็นข้าหลวงภาค ภาคครอบครัว ภาคญาติ ภาควงศ์ นี้มาเคารพหมดเลย ชู้ใส่หัวก็ไม่ว่า ข้าหลวงธรรมตามาชู้ใส่หัวได้ยังงี้ไซ้ไหม ไม่มีข้าหลวงคนใดจะมาชู้ใส่หัวคน แต่ลูกนี้มาชู้ใส่หัวพ่อแม่ได้สบาย นี่ละข้าหลวง

เราทุกคนเป็นข้าหลวงมาทุกคน เอาพ่อแม่เป็นฐานชู้เลย ทั้งชู้รดเยี่ยวรดทุกสิ่งทุกอย่าง ชู้ตามตักตามป่าตามหัวตามอะไรชู้ได้ให้